

یک سال از قیام زینا گذشته است، ماکرد و لرو بلوچ و ترک و عرب و ترکمن به هم نزدیک تر شده ایم، نسبت به ستم جنسی و جنسیتی حساس تر شده ایم و در خیابان ها در کنار "زن زندگی آزادی"، با فریاد مرگ بر دیکتاتور گفته ایم که چه چیزی را نمی خواهیم. اما کمتر گفته ایم چه می خواهیم.

حالا زمان آن است که بلندتر از همیشه بگوییم که می خواهیم کارخانه ها، دانشگاه ها و ادارات و محله ها و شهرها را خود ما مردم، اداره کنیم. ما مردم که در همین کوچه ها و خیابان ها و محله ها زندگی می کنیم، در همین کارخانه ها کار می کنیم، در همین مدارس و دانشگاه ها درس می خوانیم و درس می دهیم؛ بیش از آنها که آرزوی حکومت بر ما را دارند هم از نیازهای خودمان آگاهیم و هم راه اداری آنها را بلد هستیم. ما (زن و مرد و کویبر) بی هیچ امتیازی نسبت به یکدیگر، کاملاً برابر می توانیم شورا هایی برای اداری محله و شهر و مدرسه و کارخانه و دانشگاه تشکیل بدهیم و اداری امور را در دست بگیریم. این روش برای اداری جامعه، اساساً با شیوهی حکومتی ای که بر اساس اعمال قدرت به شکلی هرمی و از بالای سر مردم تدارک دیده می شود، هیچ شباهتی نداشته و در نقطه ی مقابل آن قرار می گیرد.

حتا اگر آنها که از بالا بر ما ریاست می کنند یا در آرزوی ریاست بر ما هستند به دروغ از عنوان شورا برای جمع های چپاولگر خودشان استفاده کنند و خود را شورای شهر و شورای اسلامی کارخانه و شورای تکه بان و غیره بنامند، ما فریب نخواهیم خورد و همچنان خواهان اداری شورایی جامعه و از این طریق سپردن قدرت به دست مردم در تمامی کارخانه ها و مراکز کار و تولید، ادارات، نهادها و موسسات دولتی و خصوصی، دانشگاه ها، مدارس و... خواهیم بود و تبلیغ و ترویج چنین خواسته ها و شعارهایی را که به خودی خود در مقابل برنامه ها و شعارهای جریانات مرتجع و وابسته به سرمایه ی جهانی قرار می گیرد، در کنار طرح و تبلیغ شعارهای سلبی که در بالا به چند نمونه از آنها اشاره شد مفید به حال جامعه و لازم و تعیین کننده می دانیم.

چرا شورا؟ چرا اداری شورایی؟

امروزه دیگر روشن شده که حکومت های هرمی و فردی به هر شکل و تحت هر نام که باشند، نمی توانند آزادی و عدالت را برای مردم برقرار نمایند. و مطمئناً هیچکس مانند خود مردم نمی تواند نسبت به منافعشان دلسوز باشد.

در حکومت های پارلمانی یا دموکراسی، معمولاً مردم برای چند سال تعدادی نماینده انتخاب می کنند و به آنها اختیار می دهند تا مسائل و مشکلاتشان را حل و فصل نمایند. در این میان اگر خطایی از آنها سر بزند قبل از موعد مقرر قادر به تغییر نمایندگان خود نیستند. در واقع چنین دموکراسی ای، دموکراسی غیرمستقیم است.

اما شکل کاملتری از دموکراسی هم می تواند وجود داشته باشد. چه کسی است که نداند کارگران بهتر از هر کس نسبت به مسائل خود آگاه هستند و در قبال آن احساس مسئولیت می کنند، چه کسی بهتر از خود دانشجویان و اساتید دانشگاه می توانند برای مسائل دانشگاه تصمیم بگیرند؟ اداری مدرسه به دست معلمان و دانش آموزان مطمئناً بهترین نتایج را در آموزش و پرورش به دنبال خواهد داشت. چنین شکل اداری در واقع چیزی نیست جز اداری شورایی و دموکراسی مستقیم.

پدیده ی شورا حاصل نظریه ی خاصی نیست، بلکه دستاورد مبارزات واقعی مردم در کوران مبارزات آنها بوده و در طول تاریخ هرگاه مردم مجال دخالتگری پیدا کرده اند، خود را به صورت شوراها متشکل کرده اند.

در اداری شورایی خرد جمعی مردم، جامعه را اداره می کند. شوراها تنها جنبه ی مشورتی نداشته و قدرت اجرایی دارند و مهمتر از همه اینکه اعضای شورا در هر لحظه از طریق آراء عمومی قابل عزل می باشند.

نان، کار، آزادی اداری شورایی

